

Sygn. akt **II AKa 134/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maciej Żelazowski
Sędziowie:	SA Grzegorz Chojnowski (spr.) SA Andrzej Mania
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Christophera Świerka

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2015 r. sprawy

P. D.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp.

z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt II K 24/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną wobec P. D. w pkt. II karę łączną pozbawienia wolności obniża do 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu i 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 183,88 (stu osiemdziesięciu trzech i 88/100) złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu obrońcy do Sądu;

IV. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Andrzej Mania Maciej Żelazowski Grzegorz Chojnowski

Sygn. akt II AKa 134/15

UZASADNIENIE

P. D. został skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawie VII K 1143/11 za czyny popełnione w okresach: od 08-18 stycznia 2011 r., 28-29 czerwca 2011 r., 19-20 stycznia 2011 r. i 06-15 lipca 2011 r. stanowiące przestępstwa

z art. 279 § 1 kk i z art. 278 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie VII K 121/12 za czyn popełniony w dniu 6-7 października 2011 r. stanowiący przestępstwo z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności

i wymierzono karę 50 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka;

3. Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 17 maja 2012 r. w sprawie VII K 222/12 za czyny popełnione w okresach: 08-11 stycznia 2012 r., 24 stycznia 2012 r., 04-05 stycznia 2012 r. i 14-15 stycznia 2012 r. stanowiące przestępstwa z art. 279 § 1 kk i z art. 278 § 1 kk na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie VII K 483/12 za czyny popełnione w okresach: 20 marca 2012 r. i od 11 do 22 marca 2012 r. stanowiące przestępstwa z art. 279 § 1 kk i z art. 278 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 24 maja 2012 r. w sprawie VII K 412/12 za czyny popełnione w okresach: 01 maja do 28 sierpnia 2011 r. i 05-25 lipca 2011 r. stanowiące przestępstwa z art. 279 § 1 kk i z art. 278 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności;

objętymi następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 10 maja 2013 r. w sprawie VII K 164/13, którym to połączono kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach VII K 1143/11, VII K 121/12, VII K 222/12 i VII K 412/12 i orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

6. Sądu Rejonowego w Mławie z dnia 15 września 2014 r. w sprawie II K 152/14 za czyn popełniony w dniu 22 lipca 2012 r. stanowiący przestępstwo z art. 270 § 1 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

7. Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 21 maja 2014 r. w sprawie II K 17/14 zmienionego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 30 października 2014 r., sygn. akt II AKA 178/14, za czyny popełnione na początku lipca 2012 r., dniu 26 lipca 2012 r. oraz w dniu 03 sierpnia 2012 r. stanowiące przestępstwa z art. 280 § 2 kk, art. 157 § 1 kk, art. 191 § 1 kk, art. 217 § 1 kk, art. 278 § 1 kk, art. 279 § 1 kk, art. 276 kk na karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. wyrokiem łącznym z dnia 28 maja 2015 r., wydanym w sprawie o sygn. akt II K 24/15:

I. rozwiązał węzeł kary łącznej orzeczonej w wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. w sprawie II K 17/14 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie w sprawie II AKA 178/14;

II. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk połączył skazanemu P. D. kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

- Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 21.05.2014 r. sygn. akt IIK 17/14,

- Sądu Rejonowego w Mławie z dnia 15.09.2014 r. sygn. akt II K 152/14,

i wymierzył mu karę łączną 4 (czterech) lat i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 572 kpk postępowanie w zakresie wydania wyroku łącznego obejmującego pozostałe skazania umorzył;

IV. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach połączonych nie będące przedmiotem wydanego wyroku łącznego pozostawił do odrębnego wykonania;

V. na podstawie art. 577 kpk na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie II K 17/14 od dnia 04.08.2012r. do dnia 13.08.2012r.;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. B. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych 60/100 – w tym 23% podatku VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

VII. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego od ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa wydatków.

Apelację od orzeczenia wywiódł obrońca skazanego zaskarżając je w części, w zakresie kary łącznej wymierzonej skazanemu. Wyrokowi temu zarzucił „rażącą niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu skazanemu kary 4 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy przesłanki, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, przede wszystkim związek przedmiotowo-podmiotowy pomiędzy przestępstwami pozostającymi w zbiegu oraz postawa skazanego w trakcie odbywania kary i jego aktywny udział w procesie resocjalizacji uzasadniają wymierzenie kary łącznej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji”. Tak podnosząc, obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II poprzez złagodzenie skazanemu kary łącznej i wymierzenie jej z zastosowaniem zasady pełnej absorpcji oraz

o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Na rozprawie w dniu 13 sierpnia 2015 r. obrońca sprecyzował wniosek wskazując, by kara została obniżona do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, że przestępstwa, za które orzeczono karę łączną, pozostawały w zbiegu realnym i prawidłowo Sąd Okręgowy zastosował przepisy art. 85 k.k. i art. 86 k.k. oraz wynikające z nich zasady łączenia kar. Kwestia ta jednak nie była podważana przez apelującego, zatem rozważeniu podlegał wyłącznie wymiar kary łącznej analizowany przez pryzmat postawionego w apelacji zarzutu jej rażącej niewspółmierności.

Przechodząc zatem do zarzutu apelacji wskazać należy, iż wymiaru kary łącznej Sąd dokonuje w granicach wyznaczonych przez orzeczone kary, tj. karę najsurowszą oraz sumę kar i w tych granicach, uzupełnionych dodatkowo o granice danego rodzaju kary oraz regulacje szczególną, zawartą w art. 86 § 1 k.k. W niniejszej sprawie granica wyznaczona przez wymierzone skazanemu kary wynosi od 4 lat do 7 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności. W ramach określonych przez dyrektywy i zasady wymiaru kary, Sąd uzyskuje możliwość swobodnego wyboru wysokości kary łącznej, przy czym nie może przy jej wymiarze odstąpić od zasady indywidualizacji, uwzględniającej dyrektywy prewencji, tak indywidualnej jak i ogólnej. Jakkolwiek - zgodnie z art. 86 § 1 k.k. - przy orzekaniu kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak należy pamiętać, że zastosowanie każdej z tych zasad jest rozstrzygnięciem skrajnym, które może być stosowane wyjątkowo i wymaga wnikliwego umotywowania

w uzasadnieniu wyroku (vide: wyrok SN z dnia 2 grudnia 1975 r., Rw 628/75, OSNKW 1976, nr 2, poz. 33). Wskazać należy, iż mimo że przestępstwa popełnione przez skazanego skierowane były przeciwko różnym dobrom chronionym prawem, to jednak popełnione czyny pozostawały we wzajemnym stosunku, bowiem fałszerstwo dokonane zostało w związku z kradzieżą i w celu utrzymania się przy skradzionej rzeczy. Zatem skazanym kierowała ta sama motywacja. Przestępstwa popełnione zostały na szkodę tych samych pokrzywdzonych. Ponadto popełnione zostały w tym samym okresie, w konsekwencji charakteryzuje je bliski związek czasowy.

Przede wszystkim jednak, co poza bliskością podmiotowo-przedmiotową popełnionych przestępstw najistotniejsze, przy wymiarze kary łącznej zastosowania wymagają ogólne zasady wymiaru kary z art. 53 k.k. Zatem wymierzając karę łączną przede wszystkim należy mieć na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Nie należy zatem tracić z pola widzenia wielokrotnej uprzedniej karalności skazanego, jednakże nie można również nie zauważyć, iż za popełnionych pięć przestępstw, wyroki wobec skazanego zapadły w okresie luty-maj 2012 roku. Natomiast w zakładzie karnym przebywa on od 6 sierpnia 2012 roku i od tej daty uznać należy, iż zaczął ponosić konsekwencje za przestępstwa popełnione na przestrzeni lat 2011-2012. Natomiast wyroki za

podlegające połączeniu kary zapadły w 2014 roku. Zatem dopiero osadzenie uświadomiło skazanemu, że za popełnione przestępstwa trzeba ponieść surową karę,

a nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż przestępstw dokonywał jako młodociany.

W konsekwencji skazany, który wcześniej nie ponosił odpowiedzialności za swoje postępowanie, miał trudności z pogodzeniem się z koniecznością pobytu w zakładzie karnym, co przyczyniło się do wprowadzenia mu karty osadzonego zagrożonego samobójstwem. Należy bowiem mieć na uwadze, iż skazany dopiero wówczas, kiedy wprowadzone do wykonania zostały wszystkie kary za dotychczas popełnione przestępstwa, miał możliwość uzmysłowienia sobie faktu nieopłacalności łamania prawa i związanych z tym konsekwencji, o czym dopiero teraz skutecznie się przekonuje.

A w tych okolicznościach, nie bez znaczenia pozostaje krytyczna postawa skazanego wobec popełnionych przestępstw, jego dobre sprawowanie podczas odbywania kary, wielokrotne nagradzanie, odbywanie kary w systemie programowanego oddziaływania, świadczące o efektywności resocjalizacji skazanego. Ponadto ukończył on programy z zakresu aktywizacji zawodowej oraz kontynuuje on w trakcie odbywania kary proces kształcenia i zakwalifikowany został do nauczania

w Liceum Ogólnokształcącym w Centrum (...) przy ZK N.. Powyższe okoliczności, zaistniałe po wydaniu wyroków przemawiają za korzystnym ukształtowaniem kary łącznej wobec skazanego.

W ocenie Sądu wymierzona kara łączna pozbawienia wolności powinna w nieco większym stopniu uwzględniać zasadę absorpcji niż uczynił to Sąd I instancji, stąd obniżono jej wymiar do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, zgodnie z wnioskiem apelującego. Stwierdzić zatem należy, iż przy tak dokonanej indywidualizacji kary łącznej dyrektywy wymiaru kary tj. cele zapobiegawcze i wychowawcze zostaną osiągnięte.

W rezultacie uwzględnienia apelacji obrońcy skazanego, na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. należało zmienić zaskarżony wyrok poprzez obniżenie wysokości kary łącznej pozbawienia wolności do 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i utrzymać wyrok w mocy w pozostałym zakresie.

Na podstawie art. 624 k.p.k. Sąd Odwoławczy zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów związanych z postępowaniem odwoławczym uznając, że ich poniesienie byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe ze względu na jego obecną sytuację majątkową, w szczególności wycofanie skazanego z zatrudnienia w zakładzie karnym z uwagi na konieczność zapewnienia mu bezpieczeństwa.

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu przed Sądem Apelacyjnym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2014 r. poz. 635) w związku z art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 2 ust. 1 i 3, § 14 ust. 5, § 19 pkt 1 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 461). Na rzecz obrońcy adw. J. B. należało zatem zasądzić kwotę 147,60 zł w tym należny podatek VAT z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Na podstawie § 19 ust. 2 cytowanego rozporządzenia w zw. z § 2 ust. 1 lit b Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 25 marca 2002 r. w sprawie warunków ustalania oraz sposobu dokonywania zwrotu kosztów używania do celów służbowych samochodów osobowych, motocykli i motorowerów niebędących własnością pracodawcy (Dz. U. Nr 27. poz. 271) zasądzono na rzecz obrońcy koszty dojazdu do sądu na rozprawę odwoławczą w kwocie 183,88 złotych (220 km x 0.8358 zł).